

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual



LA COPA DE LA CUP

L'ajuntament de Manresa va acollir un nombre de càmeres i micròfons mai vist en aquella seu pública. La moció menstrual presentada al ple va generar l'expectació que somnia qualsevol cap de premsa amb ganes de gresca.

Quan han passat uns dies de tot plegat, podem mesurar amb més calma la difusió i les reaccions que ha generat la proposta, amb l'ús i aparició als mitjans de paraules poc usades com copa menstrual, sagnat lliure o esponges marines. Tot plegat és al·lucinant. Imprevist. Increïble. Un cop mestre comunicatiu més. Tots a parlar de menstruació. Millor dit, a intentar-ho sense prendre mal. Alguns i algunes que ho han fet han rebut fort des de sectors feministes molt militants i des dels

entorns del partit polític que ho ha patrocinat. Jo també hi vull dir la meua tot i que els meus antecedents semblen impedir-ho: sóc un home madur amb un cert sentit de l'humor proper al cinisme. Des d'aquest estat biològic sense possibilitats de tenir la regla, sóc similar a altres que n'han parlat amb criteri com Iu Forn o Pep Garcia. Ens inhabilita la nostra condició de masculins i veterans per fer-ne una peça d'opinió? Seria tan estrambòtic com dir que només una femella pot fer de ginecòloga. I no és correcte el que s'ha maldat respecte de força crítiques ben argumentades que han aparegut als mitjans. Cert és que han anat barrejades amb altres de grolleres i poc constructives.

És aquí a on em sento amb força per expressar-me, en tot allò

vinculat al soroll comunicatiu generat. Com es sap, a l'origen hi trobem la CUP. Vagi per endavant que tenen (i alguns ho saben en persona) les meves simpaties per algunes propostes i plantejaments treballats que presenten. I sobretot els reconec la gran dedicació i treball que manifesten la majoria. Però posar la menstruació a debat a Manresa és una deserció. Entre altres coses perquè parlar-ne allà no té cap resultat efectiu més enllà d'un repunt efímer de les vendes de les ja populars copes. Per tant, no ha passat de ser un «postureig» retransmès per televisió.

L'acció realment efectiva seria portar la proposta al dinàmic conseller de Sanitat Comín. Segur que els escoltaria i podrien fer servir la seva força parlamentària per collar-lo i fer una campanya general a tot Catalunya. Res més en aquest punt. I ara que ja fa temps que aquesta organit-

zació és a la política professional, crec que cal començar a dir el que molts pensen però es reteren d'explicar. Encaixen malament la crítica, disposen d'un entorn molt activat a les xarxes que actua coordinadament i surt en tromba a atacar els crítics, sense diferenciar entre els comentaris de cavernícoles de les opinions reflexionades. Tothom pot opinar contra el que pensa cadascú. I fer-ho alguna vegada al revés dels cupaires no vol dir ser un retrògrad, un reaccionari o un fatxa. Es confonen quan diuen que parlen en nom del que anomenen tot el poble o tota la ciutadania. Ningú ho pot pretendre, ni ells. A més a més, crec que posen un excés de transcendentalisme en la seves iniciatives. No estaria malament un cert sentit de l'humor alguna vegada. Es presenten allunyats dels lideratges messiànics, mentre que l'expectació a l'arribada al ple de Manresa de la

meua admirada Anna Gabriel al moment de votar la setmana passada contradia aquests postulats. «Arriba la Gabriel!» rebotava l'altre dia de mòbil a mòbil. Han de saber que la proposta ha entrat a tots els informatius, però també ha creat una certa incomoditat en molts dels representats en aquell consistori. I en certs grups mediàtics els ha anat com l'anell al dit per fer-ne injusta befa, de tot plegat.

Però si calen propostes agosarades, per mi que no quedi. Si del que es tracta és de reduir la generació de residus de cel·lulosa, els proposo una solució radical per implementar aquí. A l'Índia, en països d'influència islàmica i en molts altres, al costat de la tassa de vàter hi ha una única mànega d'aigua en lloc del rull de paper. Més estalvi impossible. Tot és qüestió d'hàbits, solament que ara en diem campanyes de sensibilització ciutadana.

BROGIT

Víctor Feliu i Ferrer

ACTIVISTA SOCIAL



PARC PERVERS

En aquest país hi ha una gran quantitat de parcs temàtics per esplaïar-se. N'hi ha de diversa mena: d'aventures, d'aquàtics, d'història, de cinema, d'esports, de miniatures, d'animals exòtics...

Un parc temàtic, però, que encara no hi ha és el referent a la corrupció. Si algú es decideix a construir-lo, el seu èxit està garantit, perquè si aquest país destaca en alguna cosa és per l'astúcia a burlar-se de la legalitat. Amb tants il·lustres cervells corruptes com hi ha, de ben segur que el parc generaria suculents beneficis per als seus accionistes. De matèria primera per construir-lo no en falta, i de

clients per «disfrutar-lo», tampoc. El parc es podria dividir en diferents zones segons la matèria. Cadascuna d'elles disposaria d'atraccions transgressores que provocarien un excitant plaer corruptiu alhora que també servirien per millorar la destresa. També s'hi podria oferir espectacles amb mafiosos de reconeguda solvència per tal d'aprendre a ser un corrupte com cal.

D'idees per bastir el parc no en faltarien. Per exemple, hi podria haver: un idíl·lic paradís fiscal (Panamà, Jersey, Bahames, Bermudes...) on el corrupte podria exercitar-se tramant empreses fantasma per evadir capitals; unes oficines decorades com una su-

cursal bancària on l'impúdic podria entrenar-se en l'art d'enganyar un client amb la martingala de les «preferents»; un palau musical on directius obscens ensenyarien a interpretar la simfonia «com saquejar sense ser engarjolat»; una botiga d'electrodomèstics amb potents centrifugadores per aprendre a blanquejar el diner negre; un estand semblant a una estació d'ITV per instruir-se a tramitar concessions i aconseguir lubricants dinerals; un local semblant a una seu política, adornat amb gavines, on hi hauria sofisticats ordinadors per practicar múltiples comptabilitats, A, B, C, D... Bé, la llista de propostes per emplaçar al parc és força llarga... Fins i tot, s'hi podria acondicionar un hort per aprendre a conrear una deixa familiar i obtenir-ne fruits

espectaculars. En aquest parc, a diferència dels altres, als usuaris se'ls entregaria una cartolina -com al minigolf- per anotar-hi la puntuació obtinguda en cada atracció. Als més avantatjats se'ls obsequiaria amb l'escapada d'un cap de setmana al Principat andorrà per gaudir d'una lucrativa esqujada bancària. Una vegada estructurat el contingut del parc, ja només faltaria posar-li el nom i fixar el preu d'accés. Referent al nom no caldria pas trencar-s'hi gaire el cap. Copiant altres parcs podria acabar amb el mot «làndia». Com que en aquest país abunda la fauna corrupta, cada província hispana tindria el seu propi parc batejat amb el nom d'un personatge facinerós local i a continuació s'hi afegiria «làndia». Referent al preu, hauria d'estar

d'acord amb la solvència de la pervertida clientela. Això sí, a l'import que figurés al tiquet caldria afegir-hi almenys el 3 % més, que es cobraria amb un sobre apart. Així augmentarien els beneficis per als membres del consell de corrupció. NO cal dir que el pagament oficial del tiquet podria efectuar-se amb targetes «black». Com que la corrupció no és pas incompatible amb l'educació s'ibarita, a la sortida del parc unes mans brutes acomiadarien els clients tot desitjant-los molta sort en les seves estafes, extorsions i altres perversions. I és que cal tenir-ho tot previst -i ben lligat- per evitar acabar com aquella honorable dama que un bon dia va queixar-se d'haver d'anar amb una mà al davant i l'altra al darrere.

COTXE DE L'ANY DELS LECTORS

ENTRA A LA PÀGINA WEB I PARTICIPA GRATUÏTAMENT
WWW.MEJORCOCHE.EPI.ES

01 FORD EDGE



02 FIAT 124 SPIDER



03 SUZUKI BALENO



COTXE DE L'ANY DELS LECTORS 2017
L'AVANGUARDIA

VOTA I GUANYA
6 VALS*
BOSCH CAR SERVICE
POR VALOR DE
200€
PER USAR EN QUALSEVOL
DELS SEUS MÉS DE 800
TALLERS



Cotxes seleccionats com a candidats del mes d'abril

Regió7

*Els vals se sortejaran entre els lectors del Grup Prensà Ibèrica i La Vanguardia